

[Aage Fogh.]

sigten, at vi skal fortsætte på den måde, vil jeg i hvert tilfælde meget, meget nødig være med til at vedtage en lov, som jeg ved vil betyde en så ulige behandling af vore medborgere, som tilfældet har været.

Fra visse sider er der også blevet sagt, at hvis man var modstander af at føre dette lovforslag uændret igennem, var det, fordi man ikke forstod landets forhold og vilkår. Jeg må måske have lov til at sige, at i hvert fald jeg personlig har haft de organisationsmæssige vilkår på nærmere hold end ret mange andre i denne sal, og min erfaring på dette område går ud på, at hvis vi skal vente med at ophæve importudvalgene, til de, der sidder i dem, selv kommer og beder om det, kan vi komme til at vente længe. Der er sket det mærkværdige i dag, at det ærede medlem hr. Jørgen Gram, der er en af eksportudvalgenes formænd, nu selv har meldt sig, og jeg kunne måske sige med en vis vending, at røsten var Jørgens, men hænderne var . . . o. s. v. Det ærede medlems praksis igennem en årrække står i hvert tilfælde i skrigende modsætning til den tale, han holdt her i dag. Teori og praksis følges ikke særlig godt ad i dette tilfælde, men det må det ærede medlem om; det skal jeg ikke blande mig i.

Vi ønsker overfor den højtærede landbrugsminister at fremhæve, at vi ser faren ved den form, udvalgene arbejder under, og vi tror ikke, at de, der sidder i udvalgene, selv kommer og melder sig og siger: nu er tiden inde. Det er ikke, som nogen har sagt, fordi de tjener lidt ved det. Det betyder ikke noget for dem, men de sidder med hele handelen i deres hule hånd, og der skal en stor personlighed til for selv at komme og sige: nu kan jeg godt undværes. Det er ikke noget at bebrejde det ærede medlem hr. Jørgen Gram, at han i en lang årrække var sikker på, at han var den eneste, der kunne handle med heste her i landet, og det havde han nu monopol på. Jeg bebrejder ham det ikke; sådan ville stillingen vel også være for alle andre. Men faren ligger i, at vi affolker hele vor handelsstand, og den dag, da det bliver vanskeligt at afsætte vore varer, mangler vi de unge, de initiativrige folk til at gå i spidsen.

Derfor, højtærede landbrugsminister, er det vort ønske, at vi i udvalget får en grundig behandling, og jeg skal ikke nægte, at denne behandling kan fremvise resultater, kan give oplysninger, som betinger, at loven må forlænges. Jeg ønsker imidlertid at føje til, at hvis oplysningerne ikke bliver væsentlig forskellige fra dem, vi har fået tidligere,

kan jeg ikke se det berettigede i det. Vi er ikke ude efter at genere hverken den højtærede minister eller landbruget, for deres interesser er vore interesser. Men vi har den opfattelse, at den form, hvorunder handelen foregår i dag, i det lange løb er skadelig for erhvervet. Den er, om jeg så må sige, for kortsynet. Den har givet for store fordele for dem, der tilfældigvis sad der i begyndelsen, og har været for streng overfor den ungdom, der skulle føre skuden videre. Derfor ønsker vi en grundig udvalgsbehandling og håber, at vi kan finde en ændring i retning af den linie, jeg her har trukket op.

Aksel Larsen: Jeg må erkende, at jeg er inkompetent til i det givne øjeblik at tage knivskarpt standpunkt i den standende strid om eksportudvalgenes berettigelse eller ikke-berettigelse. Jeg mener ganske vist, at som forholdene er i — det har man åbenbart lov til at sige her fra talerstolen — denne skøre verden, ville jeg anse det for særdeles praktisk for en stat at skaffe sig monopol på udenrigshandelen. Jeg tror blot ikke, at dette ville blive synderlig gavnligt, når staten er opbygget som den danske er. Der kunne være noget tiltalende i den betragtning, at landbrugets egne organisationer igennem eksportudvalgene er bedst egnede til at forvalte eksporten af visse landbrugsvarer, men på den anden side sker der også så meget, som rokkes ens tillid til disse landbrugsorganisationer, ikke blot til deres sociale synspunkter, men også til deres forretningsmæssige evner. Tag nu Englandsforhandlingerne. Under Englandsforhandlingerne har staten og landbrugets organisationer været rørende enige om, at det gjaldt om at få så lave priser som muligt for så store eksportkvanta som muligt. Man har været så ivrig efter at sælge størsteparten af vor landbrugseksport til England til priser, der var lavere, end noget andet land ville være bekendt at byde os. Når det er tilfældet, kan man ikke umiddelbart tro på, at de samme landbrugsorganisationer igennem eksportudvalgene, hvor de dominerer, vil være i stand til på særlig fremragende vis at varetage Danmarks økonomiske interesser overfor udlandet.

Mit parti vil derfor vente med at tage stilling, til vi ser, hvordan det går med forslaget videre behandling. Vi ved ikke, om vi kommer til at deltage i denne; det har man hidtil bevaret som en dyb hemmelighed for os. Vi ved godt, at vi kommer til at deltage i den, hvis vi ønsker det, her i tinget ved anden behandling og tredje behandling og i landstinget, men vi ved ikke, om vi